

Simpele
Herman **perso**
Brussel
mans **nages**

2025 Prometheus Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

© 2025 Herman Brusselmans
Omslagontwerp Kris Demey
Foto auteur Erik Van Eyken
Zetwerk Mat-Zet bv, Weesp
www.uitgeverijprometheus.nl
ISBN 978 90 446 6020 3

De gepensioneerden Kleefland en Dorrus waren goede vrienden. Waar je de een zag, zag je wel eens de ander. Dorrus was vroeger postbode geweest, en Kleefland arbeider bij Volvo Cars, waar hij schroeven moest dichtdraaien die ergens aan vastzaten. Kleefland was weduwnaar, nadat z'n vrouw op achtenvijftigjarige leeftijd was gestorven aan alcoholisme van de oude stempel. De vrouw van Dorrus zat in een tehuis voor demente bejaarden. Ze was altijd tien jaar ouder geweest dan haar man. Kleefland was kinderloos, Dorrus had een zoon, die al zestien jaar niet meer onder z'n ogen was gekomen. Waar hing Sven uit? Dat wist Dorrus niet. Zelf woonde hij in de Oilamstraat nummer 7 en Kleefland in dezelfde straat op nummer 19. Ze kwamen bij elkaar over de vloer. Ze zaten ook vaak in café

De Lobos in de Slachthuisstraat. Ze lustten beiden een glas, hoewel ze niet overdreven en zelden in staat waren om laveloos te worden.

*

Kleefland en Dorrus zaten op zekere dag in De Lobos. Ze dronken elk voor zich een Jupiler-pils. Buiten was het weer guur.

‘Ik zou wel eens een dierentuin willen bezoeken,’ zei Kleefland.

‘Ach,’ zei Dorrus, ‘je weet niet waar je aan begint. Met al die beesten. Sommige spuwen in je gezicht.’

‘Alleen de lama’s,’ zei Kleefland, ‘en daar houd ik afstand van, je kent mij.’

De uitbater, tevens eigenaar van De Lobos, werd Fristi genoemd, vanwege dat roze drankje. Hij zei: ‘Ook vreemde wezens zijn klafkoppers.’

‘Wat zijn dat?’ wilde Kleefland weten.

‘Kleine hagedissen die alleen voorkomen in het verleden.’

‘Zijn ze derhalve uitgestorven?’ vroeg Dorrus.

‘God mag het weten,’ zei Fristi, en hij nam een slok

van z'n Fristi. Je mocht hem midden in de nacht wakker maken om zo'n Fristi te drinken, maar niemand maakte hem ooit midden in de nacht wakker, wat hij een voordeel van slapen vond.

Verder zaten er in De Lobos een man in een rolstoel, twee nerveuze vrouwen, en iemand die leek op een jong kind maar toch al negentien jaar was. Hij heette Rosveld, was op de sukkel en zat vaak op café om de tijd, die zichzelf nooit doodde, alsnog te doden. Op bepaalde tijdstippen ging hij naar het toilet om zich in te spuiten met speed.

'We kennen je niet, oude kerel,' zei Kleefland tegen de man in de rolstoel, 'wie ben je?'

'Noem jij mij een oude kerel?' zei de man. 'Ik ben pas zeventig.'

'En toch nog in een rolstoel zitten,' zei Dorrus.

'Dat komt door een ongeluk en door niks anders,' zei de man, 'ik ben op m'n fiets geschept door een Scania Vabis.'

'Er gebeuren vele ongelukken met Scania's,' zei Fristi, 'en wat doet de regering eraan? Geen fluit.'

'Hebben we tegenwoordig een regering, of zitten we toevallig zonder?' vroeg Rosveld.

‘We hebben er een,’ zei Kleefland, ‘vol apenkoppen en een paar vrouwen.’

‘Weet je wie een regering an sich was?’ zei Dorrus. ‘Margaret Thatcher. In de goeie ouwe jaren tachtig. Ik was lichtelijk verliefd op haar, en vroeg me geregeld af welke kleur haar onderbroek had.’

De twee nerveuze vrouwen zaten te luisteren, maar eigenlijk kregen ze weinig van de conversatie mee, zo nerveus waren ze. Toch vroeg de ene aan Fristi: ‘Kunnen we nog twee glazen rode wijn krijgen, tegen de zenuwen?’

‘Al was het tegen de anusverzakking,’ zei Fristi, ‘twee wilde bloemen als jullie krijgen wijn in overvloed.’ Hij gooide twee glazen vol met goedkope bourgogne en bracht ze naar de tafel van de twee vrouwen. ‘Zit jij nu te beven of flikkeren m’n ogen?’ vroeg hij aan de ene.

‘We zijn nerveus, en dus beven we,’ zei de andere.

‘Ik was eens zo nerveus dat ik zelfmoord wilde plegen,’ zei de ene.

‘Wat hield je tegen?’ vroeg Dorrus.

‘Ik was er te nerveus voor,’ zei de ene.

‘Zelfmoord is de oplossing voor ons allen,’ zei Rosveld.

‘Zeik niet, snotneus,’ zei de invalide man, ‘als er één redenen heeft voor zelfmoord ben ik het, en ik doe het niet. Het leven is mooi.’

‘Zo mooi als een drol in een kroes kots,’ zei Rosveld.

‘Kroes, lang geleden dat ik dat woord nog gehoord heb,’ zei Kleefland.

Dorrus richtte zich tot de invalide man, en zei: ‘En als het leven dan toch zo mooi is, hoe heet je dan?’

‘Theo Donckie,’ zei de man.

‘Een naam als een hamerslag,’ zei Kleefland.

‘Ik heb een Theo gekend,’ zei de ene nerveuze vrouw. Net als haar vriendin was ze door de wijn minder nerveus geworden. ‘Jij hebt hem toch ook gekend, Arletta?’ zei ze.

‘Jazeker, Mona,’ zei Arletta, ‘Theo Van der Plaetsen, die konijnen doodschoot, vilde en verkocht aan liefhebbers van het vlees van kleinvee.’

Dorrus bestelde voor Kleefland en zichzelf een Jupiter. De anderen trakteren deed hij niet, het zou hem nog geld gekost hebben ook, en bovendien vond hij hen niet sympathiek. Met hun mee-eters, schoenen met crêpezolen en de uitstraling van een dukdalf. Rosveld ging naar het toilet om zich te injecteren met

speed. Fristi wist daarvan, en stond het toe. Hij had vroeger ook veel drugs gebruikt, maar was ermee gestopt wegens de bijwerkingen: impotentie, lopende neus en exemplarische jeuk van onder tot boven.

‘Ja, kleinvee,’ zei Arletta, ‘niet alleen konijnen, ook andere dieren van geringe gestalte.’

Zo meteen een gestalte in je reet, dacht Kleefland, die z’n totale antipathie voor zowel Arletta als Mona wist te verbergen.

Rosveld kwam terug met z’n pupillen half vierkant. ‘Was me dat pissen,’ zei hij.

‘Hou op over pissen, of ik moet ook,’ zei Donckie, ‘en in mijn geval is dat geen lacher.’

Zo meteen een geval in je reet, dacht Kleefland. Hij wenste Donckie nog meer invaliditeit toe dan die al had. Geschept door een Scania Vabis? Door een ingreep van God zeker. Die God, die heeft soms van die ingevingen waarvoor je Hem zou prijzen.

‘Ik moet ook pissen,’ zei Mona. Met haar dikke gestalte waggelde ze naar het toilet.

‘Als ze wijn drinkt, moet ze pissen,’ verklaarde Arletta.

‘Ik heb iemand gekend,’ zei Dorrus, ‘die geen wijn dronk, en ook moest pissen.’

‘Meen je dat nou?’ vroeg Arletta.

‘Zo zeker als twee plus twee is,’ zei Dorrus.

‘Vier,’ zei Fristi.

‘Kom kom,’ zei Kleefland, ‘niet altijd aan het rekenen slaan, Fristi.’

‘Excuus,’ zei Fristi, ‘het is wel eens sterker dan mijzelf.’

‘Excuses aanvaard,’ zei Kleefland, ‘en honderdthalf maal elf?’

‘Twaalfhonderdthweëndertig,’ zei Fristi.

‘Het zou kunnen,’ zei Kleefland.

Dorrus bekeek zijn vriend. Wat een leuke man! Geen wonder dat de vriendschap wederzijds was.

Mona kwam terug van het toilet en zei: ‘Is het normaal dat je urine ruikt naar suikerziekte?’

‘Ja,’ zei Dorrus, ‘en ga maar vlug naar de dokter.’

‘Wanneer?’ vroeg Mona.

‘Vandaag nog,’ zei Dorrus.

‘Maar ik heb geen afspraak met de dokter,’ zei Mona.

‘Ach kind,’ zei Arletta, ‘die dokters van tegenwoordig laten je zo ook wel binnen. Hun deurtje staat altijd voor je open.’

‘Merci Arletta,’ zei Mona, ‘nu ben ik meteen helemaal niet meer nerveus.’

Zo meteen een deurtje in jullie reet, dacht Kleefland. De reet van allebei. Geen onderscheid. De nazi's zouden van jullie reet wel pap gelust hebben.

‘Dan ga ik dan maar naar de dokter dan,’ zei Mona, ‘ga je mee, Arletta?’

‘Jazeker, meid,’ zei Arletta, ‘als we daar toch zijn, laat ik m’n spierstelsel controleren, daar heb ik last van bij guur weer.’ Ze dronken snel hun wijn op, de twee vetzakken zeiden ‘Goedendag iedereen’ en verlieten het café.

‘En stinken dat ze doen,’ zei Dorrus.

‘Nerveuze mensen stinken geregeld,’ zei Fristi, ‘kijk naar m’n grootmoeder zaliger. Die stonk alsof haar paard in haar bek had gescheten.’

‘Welk paard was het?’ vroeg Donckie.

‘Geen idee,’ zei Fristi, ‘een soort van paard dat je dagelijks tegenkomt. Niks bijzonders. Allesbehalve een pièce unique. Met die paarden altijd.’

‘Ik ben nog ruiter geweest,’ zei Donckie trots.

‘Geen ruiter zonder rare snuiter,’ zei Kleefland.

‘Hé, dat rijmt!’ riep Rosveld.

Dit was het sein voor Kleefland en Dorrus om De Lobos te verlaten. Even zwaaien met een slap handje, maar niet meer dan dat.

Op een zekere dag reden Kleefland en Dorrus naar het tehuis voor demente bejaarden in de Sint Margrietstraat. Ze hadden niet lang tevoren dezelfde scooter gekocht, een grijze Peugeot Kisbee GT van 50 cc. De motor snorde als een kat voor wie snorren op de eerste plaats komt. Ze droegen hun helm, Kleefland een witte, Dorrus een rode. Ze vonden hun helmen mooi. Met name Kleefland vond de helm van Dorrus mooier dan die van hemzelf, maar hij stelde geen ruil voor, want door te ruilen val je in kuilen. Dat is een oude wijsheid van de Macedoniërs. Die wisten wat oude wijsheden betrof van wanten.

Ter hoogte van het Sint Agathapark deed Dorrus teken dat Kleefland moest vertragen en stoppen, wat die deed, waardoor ze halt hielden. ‘Zullen we voor we naar het gekkenhuis gaan,’ zei Dorrus, ‘nog even pauzeren in het park, in het zonnetje, in onze nopjes?’

‘Zeker,’ zei Kleefland.

Ze parkeerden hun scooters. Het was prima weer, niet guur of zo. Wel integendeel. Ze zetten hun helmen

af en liepen het park binnen. Ze gingen op een van de weinige lege banken zitten.

‘Wat een dag,’ zei Dorrus.

‘Hoezo?’ vroeg Kleefland.

‘Een dag als een andere,’ zei Dorrus ter verklaring.

‘Daar mag je gerust in zijn,’ zei Kleefland. Hij had zin in een sigaartje, maar was met roken gestopt, nadat de dokter gezegd had: ‘Jij doorgaan met roken? Laat me niet lachen.’

Dorrus was wel nog een roker, en stak een sigaret op. De rook kringelde in de lucht, zo gaat dat nu eenmaal.

‘Meer vrouwen dan mannen in het park,’ zei Kleefland.

‘Gelukkig zijn wij er twee van,’ zei Dorrus.

‘Een geslachtsverandering zou voor ons te laat komen,’ zei Kleefland.

Ze glimlachten uitbundig. Een geslachtsverandering! Wat een gotspe!

‘Doch nu ernstig,’ zei Dorrus, ‘een meisje dat een jongen wil worden en een jongen die een meisje wil worden, hebben het niet gemakkelijk. En de ouders dan. Je

zal het maar meemaken dat je roept “Thomas, komen eten!”, terwijl je eigenlijk moet roepen “Angelique, komen eten!””

‘Precies,’ zei Kleefland, ‘en dan nog de kwestie van hoge hakken en stropdassen. Wie wel en wie niet?’

‘Laten we erover zwijgen,’ zei Dorrus, ‘voor je het weet worden we mottig van zulke onderwerpen.’

‘Ik heb dorst,’ zei Kleefland.

‘Een leuk cafeetje, zo midden in het park, dat zou een goede vondst zijn,’ zei Dorrus. Hij stond op, liep naar een openbare asbak, en doofde z’n sigaret. Lang zou het roken van sigaretten in een park niet meer duren, binnenkort werd het in alle parken verboden, misschien morgen al. Dorrus rookte niet veel hoor. Sigaretje of zeven per dag, soms meer, soms minder, soms evenveel. Hij vond de rook die z’n longen bereikte en weer verliet een schitterende vondst van de uitvinder van de sigaret, wie het ook mag geweest zijn, waarschijnlijk een oude Macedoniër.

‘Waar zijn de zomers van weleer?’ zei Kleefland, terwijl hij in de zon keek.

‘Die zijn aanwezig tot op de dag van vandaag,’ zei Dorrus.

‘Ik herinner me de zomer van 1969,’ zei Kleefland, ‘ik had een zessnarengitaar gestolen uit een tweedehands muziekwinkel, en ging op straat staan spelen. Voor mij lag de pet waarin mensen geld konden gooien. Aan het eind van de dag was de pet nog altijd meer waard dan het geld dat erin lag. Heb ik al verteld dat ik de slechtste gitarist was op aarde?’

‘Nee,’ zei Dorrus, ‘maar hoe kwam dat?’

‘Ik beheerste het gitaarspel niet, dat was het hele eieren eten,’ zei Kleefland, ‘en ik stond op de gitaar te hengsten, maar wat eruit kwam leek op gehinnik, geblaat en gepiep.’

Toeval of niet, op dat moment hoorden ze vaagweg muziek die van ergens kwam.

‘Wat zijn dat voor duivelse klanken,’ zei Dorrus, ‘en hoezo verstoren ze onze rust?’

‘Ze komen uit het oosten van dit park,’ zei Kleefland, ‘zullen we even poolshoogte nemen?’

Daar ging Dorrus mee akkoord, en ze liepen in de richting van het oosten. Ze kenden de windstreken uit elkaar, dankzij hun legerdienst van lang geleden, toen ze zonder kompas hun weg moesten zoeken, nadat de sergeant gezegd had: ‘Hier droppen we jullie, en bin-

nen de twee uur terug in de kazerne of jullie krijgen geen eten, te weten worst met stampot.’ In zo’n geval haast je je als soldaat als de wiedeweerga naar de kazerne. Er waren weinigen die ongevoelig bleven voor worst met stampot, althans in die vroegere tijden, toen vegetarisme en veganisme begrippen waren van een andere planeet. Derhalve aten de soldaten hun buikjes rond.

Kleefland en Dorrus arriveerden bij een tafereel, voorstellende: op een stuk grasveld in het park stond een podium, met aan weerszij een speaker waaruit een soort van instrumentale kindermuziek kwam, en op dat podium stonden vijf kleine stoelen opgesteld.

Een man met een microfoon in de hand liet de muziek stoppen en schreeuwde: ‘Treed nader, treed nader, zo meteen gaan we over tot de verkiezing van het mooiste kind in dit park! Ouders kunnen hun kind laten meedingen, en de eerste vijf aangemelde kinderen kunnen eventueel de hoofdprijs winnen, een PlayStation als geen ander! Kom, ouders, plaats je kind op een van de stoelen!’

Kleefland en Dorrus zagen ouders hun kinderen naar

de stoelen brengen, meestal tegen de zin van die kinderen, met huilbuien van de kleintjes en een paar muilpeeren van de ouders tot gevolg. Na heel wat gedoe waren de vijf stoelen bezet met vijf hummels. Naast Kleefland en Dorrus waren er verscheidene andere mensen die als toeschouwer bij deze gebeurtenis waren blijven staan.

De man, een kalende, marginale halve zool, zei in de microfoon: ‘We laten de beslissing over aan u, geacht publiek. Ik zal een aantal mensen naar hun favoriet vragen, en wie de meeste stemmen krijgt wordt uitgeroepen tot mooiste kindje van dit park.’ Hij klauterde van het podium, en Dorrus was de eerste die voor de microfoon werd gehaald. ‘Wie vindt u het mooiste kindje van de vijf?’ vroeg de presentator.

‘Ze zijn allemaal mooi,’ zei Dorrus, ‘behalve dat lelijke meisje met de blonde krullen.’

Een vrouw kwam naar hem toe gelopen en zei: ‘Kenji is een jongen, en durf jij te zeggen dat m’n zoon-tje lelijk is, ouwe aap. Je bent zelf zo lelijk als een nijlpaard.’

Dat hoefde Dorrus niet te pikken, en hij gaf de vrouw een duw, zodat ze op haar rug op het gras belandde.